

KAPITEL FEMTON

I Selma var man glad åt nyheten att familjen Cayce kommit tillbaka. Speciellt välkommen var Edgar. Han hade varit borta i många år och ingen hade under tiden på ett tillfredställande sätt kunnat fortsätta det arbete med ungdomarna i Christian Church som Edgar hade påbörjat. Nu återupptogs detta arbete och snart fungerade Sjunde Klassen och Gruppen för Kristen Strävan, precis som förut. De flesta av de tidigare medlemmarna återvände, tillsammans med yngre systrar och bröder.

Edgars vänner tyckte att han hade åldrats på flera sätt. Till det yttre hade han inte förändrats särskilt mycket, förutom en aning grått i håret, men hans sätt hade blivit annorlunda. Han var mer reserverad och mer tveksam när det gällde att uttrycka sig i frågor, som rörde mänskligt uppförande i allmänhet och han hade lättare att visa tolerans inför mänskliga svagheter. Det verkade inte som om han blivit cynisk eller desillusionerad, men tydligen förväntade han sig mindre av sina medmänniskor och var mer benägen att inte döma andra för hårt. Likväl tycktes han kräva än mer av sig själv.

Under de tysta åren i Selma, mellan 1912 och 1919, hade han nått fram till en inre visshet. Inom sig bar han ett fullständigt och helt orubbligt lugn, som han inte trodde skulle kunna brytas ner. Han hade utkämpat sina inre strider mot det, som han trodde kunde vara djävulens kraft och han visste nu, att denna förmåga var en gåva av Gud. Det var den övertygelsen, som fick honom att känna att han måste göra någonting med den sällsamma gåva eller förmåga, som han hade. Han hade blivit rädd för att om han inte hittade ett sätt att ge ut denna gåva till världen, skulle allt vara förlorat.

Därför hade han försökt. Under fyra år hade han givit varenda en han mötte möjlighet att medverka i detta vågstycke. Han hade försökt på alla sätt med hjälp av förmågan från både sitt medvetna och undermedvetna, att finna ett sätt att få ihop tillräckligt med pengar för att bygga och utrusta ett sjukhus. Alla dessa ansträngningar hade misslyckats. Han hade upptäckt att hans personliga seger över Djävulen var något som inte påverkade andra människor. Den segern måste upprepas inom var och en av dem och eftersom detta inte hade inträffat, hade de planer som han försökt genomdriva tillsammans med dessa människor misslyckats.

Han var säker på, innan han reste, att ingen vare sig medvetet eller omedvetet skulle kunna göra honom till ett redskap för det onda. Det hade visat sig vara helt riktigt. Men han hade inte lyckats med att samla de människor runt omkring sig, som behövdes för att göra honom till ett redskap för det goda. Det fanns ärliga människor, intelligenta människor, goda människor, men det verkade som om det inte fanns några visa människor.

Edgar hade en inre övertygelse om att de måste existera någonstans och att han möjligen skulle komma att möta dem. Under tiden var det bättre att han ensam fortsatte att göra de förberedelser han kunde. ”De tjänar även dem som bara står och väntar,” kom han ihåg från Milton.

Arbetsrummet i ateljén förvandlades till kontor för arbetet med readingarna. Skrivpapper och kuvert trycktes upp och Edgar skickade ut ett meddelande till alla de som fanns med i hans adressregister. Han annonserade också efter en stenograf och prövade noga varje sökande genom att låta henne göra ett försök att skriva ner en reading. Det stora flertalet av dem klarade det inte något vidare, eftersom Edgar talade ett tekniskt språk, ofta med långa invecklade meningar och ett övermått av konjunktioner, prepositioner och relativa pronomen. Interpunkteringen var en besvärlig fråga. Ibland tycktes han försöka hitta fram till olika sätt att uttrycka en tanke i ord och kunde ”vandra runt”, mitt i en svår mening, ända tills den blev så invecklad att den mest grammatikkunnige inte förmådde göra någonting annat, än att grovt försöka skilja fraserna åt med diverse tankestreck, parenteser och kolon. Mer än ett dussin flickor hade fått försöka, innan slutligen en dök upp som skrev exakta, läsbara versioner, av allting som blev sagt. Det var en ung blondin vid namn Gladys Davis. Hon var storasyster till en av deltagarna i Gruppen för Kristen Strävan för juniorer och hon anställdes som Edgars sekreterare.

Det var oktober, Hugh Lynn hade börjat i gymnasiet och Edgar Evans, som kallade sig själv Ecken, därför att han som liten inte kunde uttala sitt riktiga namn, gick i lekskolan. Lugn och trygghet lägrade sig åter över familjen.

En dag klev en man, vid namn Arthur Lammers in i ateljén. Han var en förmögen boktryckare från Dayton, Ohio, en kort, kraftfull man med breda skuldror och blå forskande ögon. Edgar hade mött honom tillfälligt på en resa till Dayton. Lammers hade fått ett av Edgars utskickade meddelanden och hade kommit för att få några readingar.

De skulle inte vara för någon som var sjuk, han var själv helt frisk

liksom hela hans familj. Lammers hade andra intressen: filosofi, metafysik, esoterisk astrologi, psykiska fenomen. Han ställde frågor, som Edgar inte förstod. Hur var mekaniken i det undermedvetna? Vad var skillnaden mellan ande och själ? Vad var orsakerna till personlighet och talang? Han nämnde sådana saker som kabbala, mysterie-religionerna i Egypten och Grekland, de medeltida alkemisterna, mysterierna i Tibet, Yoga, Madame Blavatsky och teosofin, det Stora Vita Broderskapet, den eteriska världen. Edgar blev förvirrad.

”Du borde ta reda på lite mer om det här,” tyckte Lammers. ”Om det finns något sätt att ta reda på det, så är det genom dig. Världen är full av åsikter om sin egen begynnelse, mening och slut. Det finns hundratal filosofiska och tusentals teologiska system. Vilka är rätt och vilka är fel? Vilka ligger närmast sanningen? Vad är själens rätta natur och vad är syftet med erfarenheterna på jorden? Vart går vi härifrån? Av vilken anledning? Var kom vi ifrån? Har du inte ställt någon av dessa frågor?”

”Nej,” svarade Edgar.

Han kunde inte tänka sig något annat ord till svar. Han vågade inte tala om sanningen; att han alltid hade betraktat en sådan idé som hädisk, därför att Gud uppenbarades i Bibeln. Att anta att han, Edgar, skulle kunna besvara universums mysterier skulle vara en öppen invit till Satan att tala genom honom.

Så hade han känt det men nu när han hörde Lammers tala, visste han att den känslan hade försvunnit. Han hade inte varit medveten om när det hade skett, men den känslan var borta. Allteftersom Lammers ställde frågorna, kände han, att någonting sprang fram inom honom, någonting som sade: ”Detta är sättet att få svaren.”

”Jag kan bara stanna här några dagar,” fortsatte Lammers, ”men om du vill komma till Dayton som min gäst, så kommer jag att ta en serie readingar om dessa ämnen för att se vad vi kan få fram.”

Filosofi och metafysik är mina stora intressen, men de gör mig bara förvirrad därför att det inte finns någon slutgiltig auktoritet när det gäller detaljerna. Alla är de överens om att det finns en Gud, att moral är nödvändig, om bödens verkan och andens broderskap, men bakom allt detta finns ett hav av gissningar. Om dina readingar är riktiga betyder det att ditt undermedvetna kan nås. Om dessa ockulta och gåtfulla teorier är sanna borde det undermedvetna vara medvetet om sin egen identitet och då vara i stånd att tala om för oss så mycket om oss själva och världen som vi önskar veta, eller så mycket som vi kan förstå.”

Edgar kunde känna hur hans egna tankar kom till uttryck i Lammers

ord. Han hade återvänt till Selma, helt övertygad om att han hade en mission. Det hade tagit honom fyrtiosex år att komma fram till detta avgörande. Nu ville han veta varför han hade en mission och hur den skulle fullföljas.

”Varför inte avsluta ditt arbete här inom de närmaste dagarna,” sade Lammers, ”och följa med mig upp till Dayton några veckor? Du kommer att vara en mycket klokare och rikare människa, när du återvänder, det är jag övertygad om.”

”Jag följer med,” svarade Edgar. ”Jag måste bara bli färdig med de readingar, som redan är avtalade för i morgon och i övermorgon. Samtliga patienter är här från trakten.”

”Bra,” sade Lammers. ”Jag vill börja från grunden med det här. Den populäraste och mest bestående åsikten, där vi förhåller oss skeptiska, när det gäller universum, är astrologin. Först kan vi be readingarna om ett horoskop och se vad som händer.”

”Det där är ju bara bluff, eller hur?” sade Edgar. Han var nu säker på, att han ville ta reda på allting med hjälp av readingarna. Det var bara vissheten om detta han hade saknat. Det skulle, åtminstone enligt hans uppfattning, förena de två stora motstridiga krafterna i hans liv, Bibeln och readingarna. Ur den enas sanning, kom den andras styrka. Det var han säker på och det skulle bli en lättnad att få det bevisat.

Gertrude blev tveksam när hon såg Edgar packa sina väskor, men hon tyckte bra om Lammers och ämnet som readingarna skulle ta upp intresserade henne.

”Skriv och berättat allt vad readingarna säger,” sade hon när Edgar kysste henne adjö.

I Dayton skrev han in sig på Hotell Philip, ett gammalt hemtrevligt ställe med stora rum och en massa röda plyschmöbler. På morgonen tog Lammers med sig sin sekreterare, Linden Shroyer, samt en steno-graf för readingarna. Shroyer, en liten tunn man med svart hår, ögon och mustascher, föreföll besvärad.

”Vad är det han tänker göra?” frågade han Lammers oupphörligt. Edgar skrattade.

”Vad jag tänker göra behöver du inte bekymra dig om,” sade han. ”Det är vad jag kommer att säga som bekymrar mig.”

”Jag tänker fråga om mitt horoskop,” förklarade Lammers.

Lammers ledde readingen. När Edgar vaknade talade Lammers allvarligt till honom.

”Det är tydligen något fel i vår uppfattning om astrologi,” sade han.

”Den påverkar inte oss så som vi tror att den gör.”

Edgar log, han var lättad.

”Vi utelämnar en faktor, som är mycket viktig,” fortsatte Lammers.

”Vad då för någonting?” undrade Edgar.

”Reinkarnation,” svarade Lammers.

Edgar stirrade. Shroyer log mot honom. Lammers började skratta.

”Du trodde att astrologi bara var bluff,” sade han, ”och så berättar du en historia, som är dussintals gånger mer fantastisk än stjärnornas lagar. Du påstår, att jag har levt på jorden förut och att detta är mitt tredje framträdande i denna sfär och att jag fortfarande har några av anlagen kvar från mitt senaste föregående liv, då jag var munk.”

Mekaniskt tog Edgar på sig slipsen och manschetterna och knöt skosnörena.

”Är det sånt här de tror på i Indien?” undrade han. ”Är det reinkarnation?”

Lammers nickade ett ja.

”Du påstår,” fortsatte han, ”att solsystemet är ett kretslopp av erfarenheter för själen. Detta kretslopp har åtta dimensioner, som svarar mot de olika planeterna, som i sin tur representerar brännpunkterna i varje dimension eller de miljöer i vilka dimensionerna kan uttrycka eller materialisera sig själva. Varje dimensions materialisation är olik de andra. Det här är den tredje dimensionen och den är en slags experimentverkstad för hela systemet, därför att det bara är här, som den fria viljan fullständigt dominerar. På de andra planen eller dimensionerna utövas i viss mån någon form av kontroll över själen, för att se till att den lär sig de rätta läxorna.

Kontrollen görs vanligtvis av själen själv, om själen är tillräckligt utvecklad, därför att när kroppen från denna dimension väl en gång har kvarlämnats och det medvetna sinnet, från det här livet, helt har upptagits i det undermedvetna sinnet, då har slöjan mellan de två medvetandetilståndena lyfts av. Det undermedvetna sinnet, förstår du, är det upptecknade arkivet med samtliga liv som själen har haft i detta solsystem och i andra olika system ute bland stjärnorna. Det är denna uppteckning, som vi tänker på, som bevaras och kvarhålls av den Upptecknande Ängeln. Uppteckningen är berättelsen om vad vi gör med vår ande. Anden är den del av Gud som har givits oss för evigt liv, tillsammans med gåvan att vara en individualitet lika med en livstillvaro åtskiljd från Gud. Vår uppgift är att fullända vår individualitet och återvända till Gud. Vår ande och själ, eller individualitet, är förenade med Honom.”

Edgar skakade på huvudet.

”Sade jag allt det där?” undrade han med låg röst.

Lammers nickade, Shroyer log. Han var vänlig nu och verkade förstå att Edgar plågades.

”Så du förstår,” fortsatte Lammers, ”att det astrologiska inflytandet på oss från planeter, eller dimensioner, som vi har bebott, kan vara bra eller dåligt, svagt eller starkt, beroende på de erfarenheter vi har haft där och på hur vi har behandlat våra problem.

Till exempel reagerar vi när vi är på jorden, på det sätt enligt vilket vi i våra tidigare liv har reagerat och behandlat problem som uppstått på jorden sådana som broderkärlek, materiella ägodelar, sex, mat och dryckenskap. Ibland arbetar vi med ett jordiskt problem, utan något inflytande från stjärnor eller planeter över huvud taget.

Stjärnorna representerar olika själsmönster och inte erfarenheter eller händelser. De tolv tecknen i Zodiaken är tolv grundmodeller, som själen har att välja på, när den kommer in i jordeplanet. De tolv tecknen är ungefär som olika raser eller slakten och varje tecken har sitt mönster för temperament, personlighet, etc...”

Edgar avbröt honom och sade:

”Jag kan inte ha sagt allt det där på en enda reading.”

Han tittade bort mot stenografen för att få en bekräftelse. Hon satt med ett förvirrat, drömskt leende i ansiktet.

”Nej,” sade Lammers, ”men du bekräftade det. Du förstår, jag har studerat metafysik i årtal och jag kunde med hjälp av några få frågor och de fakta du gav, kontrollera vad som är rätt och fel på en hel del av det material jag har läst.

Det viktiga är att grundsystemet, som löper genom alla hemliga religioner vare sig de kommer från Tibet eller Egyptens pyramider, får stöd genom dig. Det är i själva verket det rätta grundsystemet.”

Edgar sög långsamt på sin cigarett. Lammers var upphetsad. Han var som en man, som hade jagat en skatt i årtal, följt gamla kartor och sjökort och slutligen funnit den.

”Det är Hermes, Pythagoras, judendomen, kristendomen!” sade han. ”Egyptierna visade det i pyramiderna, på Hermes’ smaragdtavla och på Isis bembinska tavla. Pythagoras utformade det i siffror i den sats, där kvadraten på hypotenusan i en rät triangel är lika med summan av kvadraten på de båda andra sidorna. Jesus har sagt det i Bergspredikan och i Matteus femte kapitel.”

”Jag har aldrig hört talas om någon av dessa saker, förutom Bergspredikan och Matteus femte kapitel,” sade Edgar.

”Femte kapitlet i Matteus är kristendomens grundlag” förklarade Lammers, ”och Bergspredikan är dess oavhängighetsförklaring.

Jesus sade att Han kom för att fullborda lagen och inte för att upphäva den. I den mosaiska lagen talas det om yttre handlingar, inte avseende inre moral, utan hur dessa återspeglas i konkret handling.

Naturligtvis existerade lagen om inre moral hela den här tiden, men det var prästerna och de invigdas egendom. Det skulle också kunna vara sant i dag, om det inte var för det faktum att prästerna tycks ha tappat nyckeln. De förstår inte själva sin symbolik mycket bättre än den vanliga människan. Det verkar ha blivit för många förenklingar.

Kristi mission var att uppenbara denna inre moral för alla människor för att sedan genom sig själv, som en fullbordan av mönstret, ge människorna ett exempel. Han är vägen, sanningen och livet. Någon gång, någonstans här, på någon annan planet eller ute bland stjärnorna, där världar är lika vanliga som sandkornen på en strand, måste varanda en av oss nå Kristi fulländning. Sedan kan vi återvända till Gud och bli ett med Honom, fulländade, som Kristus själv sade: ”såsom vår Fader i himmelen”.

Edgar drog händerna genom håret. Shroyer stirrade ut genom fönstret. Stenografen satt hänförd, fortfarande med ett leende.

”En kropp är bara en bild av själsmönstret,” fortsatte Lammers. ”Det är därför som var och en är olik i kroppsbyggnad, fysiologi och grundläggande hälsotillstånd. Det är en spegelbild av själens individualitet, som ger kroppen dess liv. Uppteckningen av denna speciella erfarenhet och allt som upplevs och finns kvar i det medvetna sinnet, är det som bildar personligheten. Den är som en dag på livets bana, jämförd med själens pågående historia.”

Lammers vände sig till stenografen.

”Gå tillbaka och läs de sista avsnitten i readingen,” bad han.

Hon tog upp sitt anteckningsblock och översatte den stenografiska skriften:

”I detta ser vi utvecklingsplanen för de individer som är installerade på detta plan, i betydelsen möjlighet (som skulle visa sig fysiskt) att återträda in i Skaparens tillvaro och bli en fulländad del av denna skapelse.

Beträffande detta väsen, är detta det tredje framträdandet på detta plan. Vid sitt föregående framträdande var han munk. Vi ser glimtar från väsendets nuvarande liv, som det även visade sig hos munken i hans sätt att leva. Kroppen är alltid bara uttrycksmedlet för och bäraren av anden och själen. Ande och själ strömmar genom alla inkarnationer och

förblir alltid likadana.”

”Förstår du?” undrade Lammers. ”Det öppnar dörren på vid gavel. Det är som att hitta den hemliga kammaren i den stora Cheopspyramiden. Det är Filosofens sten eller den vises sten. Det är Sesam öppna dig!

Kom nu så äter vi lunch, så att du orkar ge ytterligare en reading i eftermiddag!”

Under måltiden fortsatte Lammers med sina förklaringar. Han talade om de medeltida Rosenkruzarna, Nostradamus profetior, Plotinus nio böcker (Nyplatonismens grundläggare), de eleusinska mysterierna, vinguden Bacchus, Mithraskulten och Osiris. Han berättade för dem om frimureriets ”förlorade nycklar”, det hinduiska yogatillståndet samadhin, den arabiska saracenska matematiken, tarotkort, dagutjämningspunkternas rörelse och dess samband med dyrkandet av tjuren och väduren, betydelsen av skarabén och judarnas Tetragrammaton (ett hebreiskt heligt ord med fyra bokstäver, som betyder Jehova = Gud).

”Vart 2 160:e år, övergår ett nytt tecken i zodiaken till en dominerande position över jorden,” förklarade han. ”Den går bakåt och kallas därför för precession. Under Egyptens glanstid befann sig Oxens tecken, Tjuren i ett dominerande läge, så därför dyrkade människorna tjuren. Men Oxen härskade bara genom återspeglning, som det var på den tiden. Det var det öppna officiella tecknet. Solen, som i själva verket låg i Skorpionen, låg i opposition till Oxen. Så Skorpionen, det egentliga tecknet, jordens andliga vägledare, visade sig på prästerskapets pannor och stavar vid den tiden.”

Edgar skakade på huvudet.

”Jag har inte den blekaste aning om, vad du talar om,” erkände han. ”Det som intresserar mig är följande. Du påstår, att jag håller med om allt det här i min reading. Innebär det, att mitt undermedvetna förstår det, eller har jag bara använts som måltavla för dina suggestioner?”

Lammers skrattade.

”Du inte bara förstår det,” förklarade han, ”du förklarade åtskilliga saker, som det hitintills inte har funnits några förklaringar på, så vitt jag vet.”

Edgar nickade. ”Bra,” sade han. ”Men svara mig nu på en sak. Är allt det här som du talat om och som mitt undermedvetna tydligen håller med om, i överensstämmelse med den högsta etiken inom religion och samhällsliv? Är det verkligen kristet eller är det hedniskt?”

”Vi tar en sak i taget,” svarade Lammers. ”För det första, det inte bara överensstämmer med den högsta etik inom religion och samhällsliv,

utan det är nämligen också källan till denna etik. Detta är den urgamla visdomen, som inspirerade till den och gav den till världen med en enkel förklaring, som de flesta människor skulle kunna förstå, Kristus – eller Gud, som sände Honom – trodde att människorna var mogna för en högre förståelse av sin levnadskodex (levnadsregler), så Han gav den till dem.

Han talade till människor i liknelser. Symboliken var enkel, men den moral Han undervisade i, var en högre moral än den de tidigare hade följt. Det var nästa steg i uppenbarandet av sanningen.”

Edgar började ställa en fråga men avbröt sig. Han bleknade märkbart. Lammers tog hans arm och log lugnande.

”Jag vet vad du tänker på,” sade han. ”Du undrar om jag tänker säga att det här är nästa steg för att uppenbara sanningen.

Du behöver inte vara orolig. Jag skulle inte kunna vara så djärv. Denna speciella sanning har existerat och varit känd för en minoritet av människorna, ända sedan människan började befolka jorden. Människan förde med sig denna sanning. Sådana fenomen som synskhet har alltid funnits tillgängliga som en hjälp att kontrollera de misstag som lätt uppstår, eftersom visdomen har bevarats och gått i arv genom skrifter och muntlig tradition från en generation till en annan. Båda sätten är opålitliga i händerna på amatörer.

Men allt det här har skrivits ned många gånger förut och de invigda har undervisats i det, om och om igen. Vad jag inte har kunnat få fram är just hur mycket av detta som Kristus lärde ut till de mer intelligenta av sina lärjungar – ja kanske till dem allihop, för den delen, därför att det krävs en medfödd begåvning för att förstå detta, snarare än utbildning – och hur mycket Han lät vara osagt. Tydligen visste Han allt det här.

Jag har ofta misstänkt att allt det där finns i sista delen av Johannesevangeliet, i de kapitel som handlar om samtalen vid Jesu sista måltid. Hur som helst, sedan kyrkan upphört att vara en skola eller sekt för judarna och började få större makt inom det Romerska Riket, fattade kyrkans ledare ett beslut att förändra dess inställning från en idealistisk filosofi som tilltalade de intellektuella, till en bred, praktisk religion för den vanliga människan. Efter detta beslut gjorde kristendomen stora framsteg, men under århundradenas lopp har den ursprungliga metafysiska strukturen antingen gått helt förlorad eller varit permanent fördold.”

Edgar var fortfarande bekymrad och undrade: ”Om kyrkans ledare

tyckte det var bäst att hålla dessa saker hemliga, varför skulle just vi då avslöja dem?"

Lammers svarade inte omedelbart. Hans ögonbryn och panna framkallade vertikala veck strax ovanför näsan och hans runda ansikte såg mycket högtidligt ut.

Slutligen sade han: "Jag vet inte om det är meningen att det skall avslöjas nu eller om det var meningen att det skulle bli avslöjat för nittonhundra år sedan. Det tycks alltid ha varit tillgängligt för dem som sökte det, kanske är det svaret.

Först får vi ta emot det från readingarna, sedan får vi tänka ut vad vi skall göra med det."

De återvände till rummet för att förbereda eftermiddagens reading. Stenografen fanns redan där. Hon hade skrivit ut morgonens reading på maskin. Edgar, som läste igenom den, kunde inte finna allt det Lammers hade nämnt, men där fanns tillräckligt för att antyda de breda grunddragen av en teori och för att bevisa, att hans undermedvetna var lika mycket hemma i Lammers metafysiska ordförråd som i det anatomiska och medicinska språket.

När han vaknade från readingen nickade Lammers belåten.

"Precis som jag trodde," sade han. "Precis som jag trodde, fast bara bättre och enklare.

Nu förhåller det sig på det här sättet. Det medvetna sinnet gör uppteckningen av detta liv. Precis som en sinnesrörelse är erfarenheten av ett enda ögonblick, så är det medvetna sinnet uppteckningen av ett enda enskilt liv. Detta medvetna sinne är beläget i hypofysen. Den är åtminstone dess brännpunkt, men körteln har också en rent fysisk funktion.

Tankarna går från det medvetna sinnet till fantasin eller det inåtvända, själviakttagande sinnet, som är beläget i tallkottkörteln. Där jämförs tankarna med allt som har hänt förut och som på något sätt står i samband med dem och när detta är gjort, fortsätter tankarna ordentligt prövade och bedömda – till det undermedvetna eller själens högsäte, som är beläget, med sin ande, just ovanför hjärtat. Där kvarhålls tankarna som i en uppteckning och när de är skapade vaknar anden och sänker barriären mellan själen och anden, som är livets rena innersta väsen. När tankarna är destruktiva eller förstörande avvisas de, men kvarstår i form av en uppteckning och om dessa tankar upprepas, bygger de upp barriären igen mellan själen och anden och fördunklar glansen från livets innersta väsen, som lyser genom det undermedvetna

till fantasins område och vidare genom ljusbrytning eller ingivelse, intuition och trängtan in till det medvetna.”

Edgar tittade på Shroyer. Den tyste, mörke lille mannen kunde inte längre behärska sig och började skratta. Edgar anslöt sig till honom. Lammers började efter ett ögonblick att skrocka.

När de hade lugnat ner sig en smula, tittade Lammers på Edgar och sade: ”Det låter medeltida eller värre, men det är det inte. Modern vetenskap ger prov på en massa sunt förnuft inför sådant, som man förr ansåg som nonsens. Under en lång tid blev vi undervisade om, att endast det påtagliga existerade. Numera vet vi, att de mest betydelsefulla krafterna i vårt liv är osynliga, t.ex. elektricitet och de vågor som gör trådlös överföring möjlig.”

”Tanken har alltid varit osynlig,” tillade Shroyer.

”Och väldigt mycket motarbetad,” sade Lammers. ”Det antages, att den inte är så bra för den vanliga människan. Den ger henne bara en massa bekymmer.

Men lyssna nu,” sade han och vände sig mot Edgar, ”du måste ägna all din tid åt detta, förstår du. Du är lika malplacerad i en fotoateljé, som Josef var i Faraos fångelse. Tag med dig din familj upp till Dayton och låt mig ta hand om den här saken på det sätt den borde skötas. Inga oljekällor, inga föreläsningar, bara readingar för dem som behöver det. Vi borde bygga upp en organisation, som kan ta hand om de sjuka, vare sig de är sjuka i kroppen, sinnet eller själen, då kommer du verkligen att göra någonting.”

”Det är vad jag skulle gilla,” sade Edgar. ”Det har alltid varit min dröm, men jag har aldrig kunnat finna mig i det faktum, att i mitt medvetande, som du säger, är jag oskolad.

Äsch!,” tillade han. ”Det är värre än så, jag är okunnig.”

”Jag var just på väg att förklara det,” sade Lammers, ”men mitt språk koplade bort dig. Jag började nog bli alltför teknisk.

Kommer du ihåg vad jag sade om det undermedvetna som är ett magasin, för alla våra erfarenheter och tankar från alla våra inkarnationer, här och på alla andra platser? Näväl, i den grad som alla dessa erfarenheter och tankar har kommit in på den rätta vägen, då är människan civiliserad, kultiverad, mänsklig osv., hennes upptecknade förflutna lyser genom hennes medvetande och nuvarande kropp och utgör mönstret för kroppen och den personliga karaktären.

Ingenting är glömt eller förlorat hos det undermedvetna. Om du därför, i en eller flera av dina tidigare inkarnationer, eller genom dina

studier i andra dimensioner och andra världar, har lärt denna visdom, som kommer genom dig, så är det inte alls att undra på, att du fortfarande äger den. Det faktum, att ditt undermedvetna talar tydligt, denna clairvoyance du har, detta är det underliga i saken. Men när man en gång sett in i det undermedvetna är det inte förvånande att det är fullt av visdom. Det vill säga, först och främst under förutsättning att du står i förbund med de goda krafterna. Det är där som moralen oundvikligen kommer in. Så som en människa tänker i sitt hjärta sådan är hon, sade Jesus. Du skulle inte kunna använda denna förmåga för onda syften, utan att något av dessa två ting skulle inträffa: Antingen skulle du förlora gåvan, eller så skulle informationen upphöra att vara den rätta. I det ena fallet skulle din själ förbli ofördärvad, genom att dra sig tillbaka in i sig själv. I det andra fallet skulle den bli fördärvad, genom att delta i din medvetna korruption.” Edgar gjorde ingen kommentar, han rökte lugnt och stirrade ner i golvet.

”I morgon,” fortsatte Lammers, ”tar vi en reading om dig och frågar varför du fick gåvan och för vilket ändamål den skall användas. Efter det kan du fatta ditt beslut.”

”Jag ger gärna den readingen,” sade Edgar, ”men jag tror det är bäst att jag beslutar mig innan vi gör det.”

Han krossade cigarretten i askfatet.

”Det här är någonting jag borde besluta om själv utan hjälp från readingarna,” sade han. ”Annars skulle jag alltid misstänka att det var readingarna som fick mig till det, om de sade att jag enbart skulle ägna mig åt detta arbete och beslöt mig för att göra så.

Gåvan gavs till mig utan någon förklaring. Jag har försökt att ta reda på vad jag skall göra med den. Det har varit på vinst och förlust, jag har rannsakat mig själv och jag har gjort misstag. Jag tänkte aldrig på gåvan ur den synvinkeln, jag upplevde den mer som en udda vetenskap, som var användbar inom läkarvetenskapen. Det är därför som ingen någonsin fick grepp om det, som inte trodde att människor var någonting mer än vad vi alltid har blivit lärda; själar födda hit till jorden, att leva en tid, dö och bli dömda. Enligt detta sätt att se kunde det inte förklaras på något annat sätt än som ett svar på min barndoms böner och bibelläsning.

Det är vad jag alltid har trott och mot detta ställde jag idén att Djävulen kunde fresta mig att göra hans arbete genom att operera genom mig, när jag var inbilsk nog att tro att Gud hade skänkt mig speciella gåvor.

Men jag har iakttagit det i årtal och jag har studerat mig själv så

gott jag kan, jag har bett och jag har väntat på att få se, vad resultatet skulle bli. Jag har under en lång tid varit övertygad om att det är en god förmåga eller kraft. Den har aldrig någonsin gjort något av ondo och den tillåter mig inte att göra något ont. Några gånger kanske, har människor utan min vetskap tagit readingar, som inte borde ha givits. Jag misstänker det, för jag började må dåligt efter varje sådan reading. Jag vet nu, att när jag har gjort mitt bästa och någon blivit hjälpt, då vaknar jag upp och känner mig uppglad.”

Han tog ytterligare en cigarett och fick eld av Shroyer.

”Men det som du har berättat för mig i dag och det som readingarna har sagt är främmande för allt vad jag har trott på och blivit lärd och allt som jag har lärt mig under hela mitt liv. Om Djävulen någonsin hade tänkt sig att spela mig ett spratt då skulle det vara det här.”

Lammers skrattade och reste sig upp.

”Jag vet hur du känner det,” sade han. ”Jag kommer ihåg hur upprörd jag blev första gången jag stötte på begreppet reinkarnation. Det vände upp och ner på allting för en tid. Sedan började jag tillämpa det på vad jag visste och vad som var påtagligt hos människor och det första jag kom på var, att jag förstod att psykologi och psykoanalys måste ha uppfunnits för att stå för förklaringen av livet, vilken ingår i läran om reinkarnation.”

Shroyer reste sig och gick för att hämta sin överrock.

”Varför kan vi inte komma ihåg våra tidigare liv?” undrade han.

”Därför att vi aldrig skulle lära oss någonting om vi gjorde det,” svarade Lammers. ”Vi skulle föra över alla våra fördomar, svagheter, krafter, sympatier och antipatier och hålla dem aktiva, snarare än att förtränga dem. Det skulle röra till den fria viljan på detta plan. Vad vi har varit, skapar vår karaktär och vårt intellekt och gör oss charmfulla eller hatfulla. Då går vi, med fri vilja som en aktivt handlande person, vidare med denna utrustning i en värld som är som en serie laboratorietester.”

Han satte på sig överrocken och gick för att skaka hand med Edgar.

”Vi lämnar dig nu,” sade han. ”Du har fått en massa att fundera på så förivra dig inte. Om du vill, så kan du vänta med att besluta dig till efter readingen i morgon, eller ännu längre. Det är det mest betydelsefulla beslutet i ditt liv och det kommer det också att bli för en massa andra liv.”

Sedan gick de och tog stenografen med sig. Edgar förblev sittande på bänken och rökte. Han tände den ena cigaretten efter den andra. När det började mörkna gick han ut på gatan och tog sig en promenad.

När han blev trött återvände han till hotellet och läste Nya Testamentet.

Han kunde evangelierna mycket bra. Inte i något av dem fanns det någonting som fördömde astrologi eller reinkarnation. Faktiskt nämndes inte reinkarnation över huvud taget. Men han fann ingen tröst i detta. Om reinkarnation var en sanning, varför hade inte Jesus nämnt det?

Det som Han nämnde, det som nämndes genom hela Bibeln, var den falske profeten.

Gamla gengångare reste sig upp i rummet och förföljde honom. Han läste vidare. Varför var inte reinkarnation omnämnt någonstans i Bibeln?

Det var annorlunda med astrologin. Människor hade trott på stjärnorna på Bibelns tid. Och det kunde genom ett enkelt resonemang kanske ligga någonting i det. Alla kände till solens inflytande på jorden och att solen var en stjärna. Säkerligen utgjorde den en modell, i den mån som liv på jorden berördes, för solen formade allting eller gav det åtminstone, varför det måste vara utformat så att solen skulle kunna ge liv åt det. Varför skulle inte de andra stjärnorna och zodiakens tecken, till exempel, kunna påverka människor på ett utstuderat sätt, genom att de skapas med tjurlika, lejonlika, ytliga, glada eller inåtvända egenskaper? Och om planeterna var gamla uppehållsorter för själen, varför skulle de då när de nått en framskjuten ställning på himlen inte kunna påverka människor, precis som en människa, som en gång hade bott i Hopkinsville, kunde bli påverkad genom att läsa om staden, eller genom att möta någon eller se fotografier därifrån? Det kunde vara så. Tag månen till exempel. Dess inflytande var tydligt när det gällde sådana saker som tidvattnet och den kvinnliga menstruationscykeln. Vilken farmare som helst skulle kunna tala om för dig, att ett järnstaket som man slår ned, när månen är i nedan, kommer att sjunka ner i marken, precis som fläsket från ett svin, som dödats när månen är i nedan, kommer att skrupna i stekpannan och bli värdelöst. Järnstaketet måste slås ner när månen är i ny och svinet måste slaktas under samma period.

Dessa saker blev märkbara därför att månen var så nära. De andra planeterna låg längre bort och stjärnorna fanns ännu längre bort. Men deras ljus nådde jorden och kunde det inte på något sätt påverka hjärtat eller känslorna?

Lammers hade sagt att allting var en modell. Kroppen var en avbild av själen och reagerar för den som en simmare för havet, ibland kämpade den emot själen, ibland följde den villigt med i dess strömmar och

ibland bars den hjälplöst omkring i dess tidvatten. Och det här livet var bara ett av många, kanske ett av tusentals liv, som tillbringats här på jorden eller på de andra planeterna i vårt solsystem eller till och med långt bort i fjärran världar som sträckte sig till världsalltets gränser.

Vilket tjafs! Ränna runt omkring på planeterna och ute bland stjärnorna!

Vad skulle hans vänner i Selma säga om det här? Vad skulle hans elever i söndagsskolan säga? Vad skulle Gertrude och Hugh Lynn säga?

Tjafs, nonsens, kvacksalveri, bedrägeri, hokuspokus, skojeri...?

Det var precis vad läkarna hade sagt om readingarnas medicinska diagnoser.

De var experter inom sitt medicinska område och han var expert på Bibelns område. Vad hade han för åsikt om de saker han hade fått höra om den här dagen?

Tjafs? Nonsens? Kvacksalveri? Bedrägeri? Hokuspokus? Skojeri?

Edgar vandrade genom natten tills han kom fram till floden som slingrade sig genom staden. Vattnet skimrade i den ljusa strålglassen från hösthimlen. För att kunna betrakta det hela bättre, gick han halvägs över bron. Där lutade han sig mot det kompakta broräcket och kunde ömsom titta uppåt mot himlen, ömsom nedåt på den framflytande strömmen.

Andens vatten: på jorden var vattnet symbolen för anden och i himlen representerade stjärnorna Hans ära och härlighet. Mitt emellan dem fanns människan, förstenad, med en dragning åt båda hållen för att mot slutet vanligen falla tillbaka ner på jorden. Det fanns en man som hette Saul och han trodde mycket på saker och ting precis som de var. Han förföljde införandet av en ny religiös sekt. Då blev han på vägen till Damaskus omvänd när han hörde Guds röst. Han ändrade sin inställning, sina tankar, sitt liv och sitt namn. Nästan utan hjälp av andra upphöjde han den nya sekten till en världsreligion.

Där fanns Augustinus, som studerade hedningarnas filosofi och trodde på den ända fram till 40-årsåldern. Sedan ändrade han sina idéer och övertygelser och skrev den kristna kyrkans filosofi som Paulus hade grundat.

När man såg tillbaka på dessa två, var det lätt att se visdomen i deras beslut och svårt att förstå det mörker, i vilket de hade vandrat under så lång tid. Det var därför kristendomen hade segrat och därmed bevisat sin egen riktighet. Antag att den hade förlorat och därmed bevisat sin felaktighet? Var skulle då minnet av Augustinus och Paulus finnas nu?

Det skulle ligga begravt. I stället begravdes minnet av de män, som fortsatte att tro på hedendomen. Paulus och Augustinus hade haft rätt. Historien kom ihåg dem, såsom den också kom ihåg alla de människor som hade hjälpt mänskligheten och civilisationen att marschera ett stycke framåt.

Vilka var dessa människor? Varenda en av dem var, var för sig en person som hade börjat tvivla på saker och ting, som de var och i stället började upptäcka någonting nytt. Till en början blev alla hånade. De flesta av dem blev inte uppskattade förrän efter sin död och ingen av dem dog rik. Få blev lyckliga. De hade blivit halshuggna, piskade och pinade på sträckbänken. De hade blivit föda för lejonen och brända på bål. Deras Mästare hade blivit korsfäst. Vilken var Hans väg i livet? Älska dina bröder, älska dina fiender, älska Gud. Möt ont med gott, vänd den andra kinden till, var ödmjuk. Törsta efter rättfärdighet, be för världen, förlåt dem som är dig skyldiga och förlåt dem som försöker skada dig.

En gång frågade en ung man hur han kunde tjäna Honom mer fullkomligt efter att ha fullföljt alla förpliktelser av bön, offer och rättfärdighet. Svaret blev, att han skulle gå och sälja allt han ägde, ge det till de fattiga och följa med lärjungarna i Hans fotspår. Den unge mannen vände sig bort och kände sig ledsen, för han ägde stora egendomar.

Den unge mannen finns inte omnämnd på något annat ställe i evangelierna. Misslyckades han med att fullfölja det sista provet? Det måste han ha gjort, för han blev inte inräknad bland lärjungarna. Han var en av dem som blev utvald, men som inte kunde svara upp mot förväntningarna. Vad annars var denna tillsägelse annat än en kallelse att förena sig med den lilla skaran följeslagare?

Kallelsen kom till varje människa som sökte den. Vem som än frågade efter möjligheten att tjäna Gud fick den, men många vacklade i sin tro. Möjligheten att tjäna Gud var inte som de hade tänkt sig. Den krävde alltför mycket personlig uppoffring. De vek tillbaka och misslyckades.

De blev bortglömda namnlösa själar. Hundratusenmiljontals av dem virvlade genom evigheten, likt de vattendroppar, som utgjorde floden där nedanför.

Han, mannen på bron, var en sådan person. Han hade bett om att få tjäna Herren och han hade givits den möjligheten men han hade blivit osäker, vikt tillbaka och sviktat.

För han hade många ägodelar, en älskad fru, två söner, föräldrar och systrar och många hängivna vänner. Dessa måste han uppge för att följa en upprorisk väg.

Eller skulle han det? Kunde de övertalas? Kunde de inte följa honom? Om de trodde på readingar för kroppen, kunde de då inte också acceptera readingar för själen?

Skulle de bli tvungna att erkänna, liksom han hade blivit, där han stod ovanför Daytonfloden och betraktade stjärnorna, att det som readingarna hade sagt den dagen och det som Lammers hade sagt den dagen, var logiskt, oundvikligt, ofrånkomligt och helt oåterkalleligt logiskt?

Kanske skulle de göra det. Kanske inte.

”Ha’ru en tändsticka, kompis?”

Edgar vände sig om för att svara mannen, förvånad över att han kunde se honom så bra. Stjärnorna hade mattats och himlen hade ljusnat utan att han hade upptäckt det.

”Visst.” Edgar fiskade upp en ask ur fickan på överrocken.

”Tack. Börjar bli kyligt nu på mornarna, va?”

Mannen var arbetare av något slag och på väg till jobbet. Han bar grova kläder. Under armen hade han ett knyte inslaget i tidningspapper, antagligen hans lunch.

Hans ansikte var ärrat fastän det var ungt. I ansiktsveckan hade inte smutsen tvättats bort, men resten av huden var ren. Han hade redan varit på en lönnkrog. Doften av alkohol märktes tydligt genom luften.

”Ja, jag tror att det blir väldigt kallt uppe i de här trakterna.”

”Jajamensan.”

Han strök eld på tändstickan, kupade händerna och sög på cigaretten.

”En sup smakar bra en sån här morron. Okey, tack ska’ru ha, kompis.”

Han lämnade tillbaka tändstickorna och fortsatte sin väg på snabba ben, med händerna i byxfickorna och cigarettröken ringlande bakom sig.

”Mätta mina får...”

Floden höll på att ändra utseende. Ljus silade ut från dess stränder.

”Kom till mig alla ni som är betungade...”

Älska mig. Följ mina bud...

I min Faders hus finns många boningar... Jag går för att förbereda en plats för er... att där jag är, där skall ni också vara.

Mätta mina får...

Om världen hatar er, då skall ni veta, att den hatade mig innan den hatade er...

Mätta mina får...”

Nu tillhörde floden återigen världen. Skimret hade försvunnit från dess yta. Den låg där smutsig, överksam och trött. Edgar vandrade över bron och bort från floden tillbaka till hotellet.

Han satt vid skrivbordet på sitt rum och skrev ett brev till Gertrude.

”... Så mycket har hänt på de sista få dagarna, att jag inte för ögonblicket kan berätta för dig om det. Det viktiga är att jag stannar kvar här för att organisera arbetet med readingarna tillsammans med herr Lammers. Han kommer att understödja det hela. Jag önskar att du och pojkarna kommer hit så snart som ni kan, tillsammans med fröken Davis, om hon vill komma. Jag skulle vilja ha henne här för att skriva ner readingarna och det kommer att bli ett bra jobb för henne. Först och främst är det bäst du avyttrar ateljén eller hyr ut den. Du förstår, vi kommer inte att stanna kvar i fotobranschen längre. Det blir inte nödvändigt.”

När brevet var avslutat beställde han in kaffe och frukost. Där han satt vid fönstret och väntade på det, kom han ihåg en annan oktobermorgon, när han hade upplevt soluppgången. Han plockade fram sin Bibel och slog upp Psaltaren. Där var den 46:e psalmen.

”Gud är vår tillflykt och vår styrka, en hjälp i nöden, som aldrig svikit. Därför räds vi inte om än jorden skälver och bergen störtar i havets djup, om än vattnen brusar och skummar och bergen darrar vid havets uppror.

Här är en flod vars strömmar ger glädje åt Guds stad...”*

* Översättning enligt utgåvan *Svensk Bibel 2000*.